

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Miasta J.

przy uczestnictwie Ł. J., T. D., E. M.-W., M. K., L. B., A. X., A. Y., małol. M. J.

i Skarbu Państwa - Starosty J.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika Ł. J.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 8 grudnia 2015 r., sygn. akt I Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej od uczestnika Ł. J. kwotę 1800,- (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Na etapie badania przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy nie analizuje zasadności podstaw skargi kasacyjnej, nie mniej jednak rozważa, czy pozostają one w związku z przytoczonymi przez skarżącego przesłankami przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Do rozstrzygnięcia w postępowaniu kasacyjnym zagadnień prawnych sformułowanych jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania może dojść jedynie wtedy, gdy wskazane przez skarżącego podstawy skargi kasacyjnej pozwalają na ich ocenę i udzielenie na nie odpowiedzi. Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu sprawy w postępowaniu kasacyjnym nie może bowiem wyjść poza granice zaskarżenia i podstawy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, nie publ.). Skarżący we wniosku nie powiązał z żadnym przepisem prawa zagadnienia związanego z dopuszczalnością stwierdzenia zasiedzenia na rzecz Skarbu Państwa na

wniosek jednostki samorządu terytorialnego, która nie wykazała podjęcia starań o uregulowanie własności nieruchomości w trybie komunalizacji, zaś w podstawie kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. zarzucił ogólnie naruszenie przepisów postępowania bez wskazania konkretnych przepisów i to jedynie w powiązaniu z brakiem precyzyjnego określenia *statio fisci* Skarbu Państwa w orzeczeniu stwierdzającym zasiedzenie nieruchomości na jego rzecz. Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego domniemywanie intencji skarżącego co do zarówno treści zagadnienia prawnego zapewne dotyczącego interesu prawnego wnioskodawcy w rozumieniu art. 510 k.p.c., jak i podstaw kasacyjnych, zwłaszcza w braku pogłębionego wywodu prawnego uzasadniającego zaistnienie tego zagadnienia. Drugie z zagadnień dotyczące dopuszczalności sprostowania oznaczenia w orzeczeniu Skarbu Państwa nie nosi cechy nowości i istotności. Sąd Najwyższy wielokrotnie stwierdzał, że zmiana oznaczenia strony przez jej uściślenie przez sąd jest w zasadzie dopuszczalna w drodze sprostowania orzeczenia na podstawie art. 350 k.p.c., bo ma na celu usunięcie niezgodności pomiędzy rzeczywistą wolą i wiedzą sądu oraz zebrany materiał a ich wyrażeniem na piśmie (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r., V CZ 54/14, nie publ., z dnia 29 stycznia 2016 r., z dnia 14 września 2016 r., III CSK 309/15, nie publ., II CSK 94/15, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz § 5 pkt 3, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).

aw

aj